

RUTA DE L'AIGUA - LA LLOSA DE CAMACHO

FONT DEL XORRET

EL TOPÒNIM: dins de la partida Casals es troba aquesta font de nom senzill i tremendament descriptiu: el xorret d'aigua, és a dir, un raig exigü però constant.

CRONOLOGIA: durant els anys seixanta, aprofitant que el marge superior s'havia d'adreçar, es va refer tot el conjunt: font, bassa i banc de pedra. No obstant això, en els últims temps es va obrir el canal per obres de consolidació i millora, i d'ací procedeix la canella i el grafit.

DISTÀNCIA DEL CENTRE URBÀ: 200 metres aproximadament.

LA FONT I L'ENTORN: com és habitual en les fonts, la del Xorret també desemboca en una bassa, a través de la qual s'irrigaven els bancals adjacents, destinats a l'horticultura. Fins no fa massa temps, la font del Xorret seguia fent honor al seu nom i inclòs en èpoques de sequera seguia rajant un fil d'aigua, però la falta reiterada d'anys plovedors han provocat que avui dia la font només porte aigua després d'un temporal. Sens dubte, un dels atractius d'aquest punt el proporciona la vista del nucli urbà, que des d'ací se'ns presenta amb una panoràmica inigualable, mostrant per complet la seua forma llargueruda i arrecerada per les faldes de les muntanyes que conformen aquesta captivadora vall.

Per la qualitat de la seua aigua, així com per la proximitat al poble, aquesta font era una de les preferides del veïnat per a tindre

disponible en el canterer de casa. Sembla, inclòs, que per les seues propietats era capaç d'allargar la vida dels qui la bevien diàriament, o això almenys és el que va saltar als mitjans de comunicació de fa cinquanta anys, on titulars de premsa com «*Agua de El Chorret, manantial de la eterna juventud*» o «*El agua de la fuente del Chorret nos prolonga la existencia*» presentaven aquesta aigua com l'elixir de la immortalitat.

PER SABER MÉS: allà pel segle XVIII, en plena etapa senyorial i de domini dels Camacho, la font del Xorret i tota la partida de Casals pertanyia a la capellania que sota l'advocació de la Mare de Déu dels Desemparats s'havia fundat a l'església. La renda d'aquests bancals es destinava per al sosteniment d'un capellà qui, a canvi, havia d'assistir diàriament les necessitats espirituals del veïnat.

IMATGE: vista del poble en 1969.

